

V spomin dr. Bojanu Gregorčiču

(1929–2013)

Portret dr. Bojana Gregorčiča,
naslikal Ive Šubic

Dr. Bojana Gregorčiča je poznala vsa Poljanska dolina. Le redkim je dano, da je dovolj, če slišijo njegovo ime, pa se ve, koga ima pripovedovalec v mislih. Dr. Bojana so ljudje poznali po imenu, priimka niti ni potreboval. V Gorenji vasi je preživel vse svoje življenje, od rojstva leta 1929 do smrti. Tam je tudi služboval vso zdravniško delovno dobo. Za seboj pušča globoko brazdo, ki jo je oral celih 50 poklicnih let.

Na ljubljanski osmi državni gimnaziji¹ je maturiral leta 1948. Skupaj s Francetom Reškom, kasnejšim zdravnikom v Železnikih, se je vpisal na ljubljansko medicinsko fakulteto. Za vse izpite sta se pripravljala skupaj, jih hkrati tudi opravljala in diplomirala januarja 1956. V letih 1953–1955 sta bila na počitniški praksi v slovenjegraški bolnišnici, kjer sta po diplomi opravila tudi predpisano zdravniško pripravništvo. Dr. Bojan se je ogrel za

kirurgijo, a se odločil za poklicno pot, ki jo je na Poljanskem pred njim prehodil njegov oče dr. Milan Gregorčič, in postal družinski zdravnik.

V loškem zdravstvenem domu se je takoj po diplomi zaposlil kot stažist. Po poldrugem letu nadomeščanja zdravnikov v Škofji Loki je leta 1959 začel službovati v Gorenji vasi. Takrat tam še ni bilo niti telefonskih zvez niti prevoznih poti ali cest do domačij, razen v dolinskih vaseh. Številne hribovske domačije so bile brez električnega toka. Vse, ki so bili resneje bolni, je bilo treba obiskati na domovih. Bolniki s Poljanskega tudi niso šli radi na specialistični pregled, še manj v bolnišnico, zato je – kot podeželski zdravnik – moral opravljati bistveno več

1 Osma državna gimnazija je bila v prostorih šole na Vodovodni cesti do jeseni 1948, ko se je preselila v prostore sedanje Bežigrajske gimnazije.

medicinskih posegov kot zdravniki v mestnem okolju. V tistem času je tudi večina žensk na Poljanskem rojevala doma in ob zapletih je neredko moral pomagati celo pri petrolejki. Dr. Bojan je delal tudi v otroški posvetovalnici, pregledoval je šolarje, opravljal predpisana cepljenja in vodil posvetovalnico za nosečnice (do leta 1982).

Več kot desetletje je bil neprekinjeno v stalni zdravniški pripravljenosti, razen v času rednega letnega dopusta. Do prihoda prve lekarnarice v dolino (leta 1963) je skrbel za zalogo zdravil, ki jih je izdajal bolnikom, da jim z recepti ni bilo treba v Škofjo Loko ali Žiri. Vse do upokojitve je bil predstojnik zdravstvene postaje, z odgovornostjo za zaposlene in prostorske ter delovne pogoje, še posebej v času gradnje nove zdravstvene postaje (v letih 1979 do 1981).

Poklicno delo je opravljal zavzeto in odgovorno. Ob delu je našel čas za strokovno izpopolnjevanje. V letih 1966/67 je v Ljubljani opravil podiplomski tečaj iz javnega zdravstva, kar mu je omogočilo opravljanje specializacije iz splošne oziroma družinske medicine, ki jo je zaključil leta 1972 – kot prvi med zdravniki na Loškem. Upokojil se je leta 1997, a z delom ni prenehal; nadomeščal je odsotne zdravnike in bil še do leta 2008 vključen v zdravniško dežurno službo v loškem zdravstvenem domu.

Pred obremenjujočim poklicnim udejstvovanjem se je dr. Bojan umaknil v zanimive in sproščujoče aktivnosti: bil je orodni telovadec, smučar, odbojkar in ribič v domačem revirju. V naravi je znal poiskati zanimive fotografske motive. Nazadnje je spoznal vablјivost lova: ni streljal divjadi, ampak je skrbel zanjo. Ob neutrudnih pohodih v naravo in njenem občudovanju je opazoval njeno stalno minevanje.